

Nr 271.

Av herr **Trygger m. fl.**, med förslag till kommunalskattelag.

Det förslag till omläggning av den kommunala beskattningen, som genom Kungl. Maj:ts proposition nr 191 förelagts riksdagen till antagande, innefattar en synnerligen genomgripande omgestaltning av kommunernas skatteväsen med vittutseende verkningar på olika områden. Med hänsyn till de för vårt land stora skiljaktigheterna kommunerna emellan i avseenden, som för reformen äro av betydelse, har det följaktligen bort framstå såsom en angelägenhet av allra största vikt att verkställa en ingående utredning av förslagens eventuella verkningar. Vad i sådant hänseende åtgjorts beträffande regeringsförslaget synes emellertid ingalunda fylla måttet av en verkligt allsidig och klarläggande utredning. För att så skulle kunna erkännas vara förhållandet, hade enligt vår mening en försökstaxering bort ske långt mera omfattande än den, vars resultat återgives i den förslaget åtföljande statistiska utredningen. Denna omfattar icke ens rikets samtliga län och inom de län, som varit föremål för undersökning, har denna begränsats till allenast ett par kommuner. Även om dessa må befinnas aldrig så representativa i de avseenden, som här påkalla beaktande — något som icke utan vidare kan erkännas vara förhållandet — måste enligt vår mening det sålunda tillvägagångs utredningsmaterialet betecknas såsom allt för ringa, för att därå skulle kunna grundas ett ens något så när säkert omdöme om den ifrågasatta reformens verkningar. Ett omedelbart godtagande av förslaget sådant det föreligger skulle därför i allt för stor utsträckning betyda ett steg ut i det *ovissa*.

Än mera blir så fallet, om man, såsom ofrånkomligt är, tar i betraktande det nuvarande så alltigenom ovissa tidsläget, vars varaktighet ännu undandrager sig varje tillförlitligt bedömande och som alldeles särskilt manar till varsamhet, när fråga är om en så genomgripande

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 3 saml. 113 häft. (Nr 271—281.) 1

omgestaltning av landets skatteväsen, som den regeringsförslaget ställer i utsikt till omedelbart genomförande. Även vi hålla före, att man, när det såsom nu gäller att åstadkomma en reformering av vårt bristfälliga kommunalskatteväsen, bör gå till grunden, men vi måste å andra sidan ställa oss bestämt avvisande mot tanken att under nu rådande förhållanden exempelvis skrida till en allmän fastighetstaxering redan nästa år med de grunder för värdesättningen av fast egendom och den differentiering i olika skattevärden med sinsemellan olika valör, som regeringsförslaget förutsätter.

Ikke minst av den anledning måste vi avråda från detta, som *taxeringsorganisationen* i allt väsentligt — låt vara endast tills vidare och provisoriskt — kommer att fortbestå i sin nuvarande form. Man måste nämligen ställa sig synnerligen tveksam, huruvida en organisation, som allmänt erkännes icke vuxen de uppgifter den nuvarande ordningen ställer på densamma i fråga om en nöjaktig uppskattning av såväl taxeringsvärden som inkomst, skall visa sig mäktig de nya, långt mera krävande uppgifterna. De betänkligheter, som härutinnan framförts från såväl kammarrätten som övriga hörda myndigheter eller korporationer, synas oss synnerligen vägande och få på intet sätt underskattas. Att nu rådande och med rätta överklagade ojämnheter i det kommunala skattetrycket i mycket hög grad äro att tillskriva taxeringsorganisationens bristande effektivitet och smidighet lärer, med all respekt för den goda viljan att komma till rätta med de alltjämt växande arbetsuppgifterna, dock icke kunna förnekas. Av denna vår uppfattning följer att vi måste fordra, att tillämpningen av de nya grunder man vill lägga på det kommunala skatteväsendet också *samtidigt* kan anförtros åt en taxeringsorganisation, anpassad efter de nya uppgifterna. Att göra det ena, men underlåta det andra kan icke vara tillrådligt.

Om således, enligt vår mening, rådande förhållanden med bjudande allvar mana till ytterligare rådrum med avgörandet av en för hela vårt land så betydelsefull angelägenhet som en omläggning av dess kommunala skatteväsen, synes oss å andra sidan, att redan nu allt bör göras, som utan åsidosättande av tidslägets krav på försiktighet skäligen må kunna göras för avhjälpande av de värsta bristerna i den nuvarande ordningen, och att därför det rådrum, vi finna påkallat, utfylles med ett *provisorium*, som söker i möjligaste mån se till godo ett i enlighet härmed begränsat reformprogram.

Av de i förslaget inrymda skatteformerna, *fastighetsskatt*, *närings-skatt*, *kommunal inkomstskatt* och *kommunal progressivskatt*, synas allenast de tre förstnämnda lämpligen kunna, om ock med väsentliga modifika-

tioner, inpassas i en sådan provisorisk skattelagstiftning. Däremot kan det icke anses tillrådligt att där inrymma en kommunal progressivskatt. Gent emot de skäl, som i Kungl. Maj:ts förslag framlagts för upptagande av denna skatteform, kan anföras, att den *kommunala* progressivskatten, i den mån densamma är avsedd att tagas i anspråk för en utjämning av skattetrycket kommunerna emellan, är olämplig, enär denna utjämning bör bekostas av statsmedel. Detta är så mycket naturligare, som staten bör förbehålla sig rätten att pröva, i vilka fall en sådan utjämning skall äga rum. Effektiv kontroll bör härvid beredas mot kommunal misshushållning på sätt som i andra länder sker. Den progressiva skatten är också till hela sitt väsen en statsskatt och bör för den skull enligt vår åsikt om möjligt begränsas till staten, åtminstone med den utformning densamma erhållit i Kungl. Maj:ts förslag. Kommunernas skattebehov synas i första rummet böra tillgodoses — förutom genom objektskatter — medelst en proportionell inkomstskatt. En kommunal progressivskatt, anordnad, icke såsom en repartitionsskatt, utan på sätt i regeringsförslaget skett såsom en kvotitetsskatt *oavsett* skattebehovet skulle därjämte påtagligen komma att verka synnerligen ojämnt. Det skulle kunna tänkas, att inom vissa kommuner ett fåtal förmögna personer på grund av taxeringen till kommunal progressivskatt komme att betala den ojämförligt största delen av kommunens utgifter, ja, rent av göra varje uttaxering på underlagen för repartitionen obehövlig. Härtill kommer, att i underlaget för skatten jämväl ingår den s. k. förmögenhetsdelen, en sextiondel av den beskattningsbara förmögenheten, som icke lämpar sig för ett kommunalt skattesystem. Ihågkommas bör ock, vad särskilt angår bolag och solidariska bankbolag, att om man i enlighet med gällande bestämmelser underkastar utdelning å aktier och banklotter kommunal skattskyldighet för den från bolagen uppburna utdelningen — en verklig dubbelbeskattning, som vid kommunalskattefrågans slutliga lösning måste undvikas — detta är ett ytterligare skäl emot, att man därjämte betungar bolagen för egen del med en progressivskatt till kommunen.

Rörande de tre övriga skatteformerna vilja vi framhålla följande.

I. Fastighetsskatten.

Mot den utsträckning av statens kommunala skatteplikt och omläggning i vissa delar av den subjektiva skattskyldigheten, som i Kungl. Maj:ts förslag ifrågasatts, hava vi intet att erinra. I överensstämmelse med vad här ovan uttalats angående olämpligheten av att under nuva-

rande osäkra förhållanden skrida till en ny värdering av den fasta egendomen, torde de för nu löpande femårsperiod fastställda taxeringsvärden å fastigheterna böra oförändrade till nästa allmänna fastighetstaxering enligt nu bestående ordning läggas till grund för fastighetsskatten. Under sådana omständigheter har det ansetts riktigast att, med upptagande dock av förslagets bestämmelser om rätt till ändring under löpande taxeringsperiod av åsatta värden, tillsvidare bibehålla nu gällande grunder för värdesättning av fast egendom och gällande bestämmelser om fastighets indelning i beskattningsavseende i jordbruksfastighet och annan fastighet — bestämmelser, som huru bristfälliga de än må vara dock icke efter vad erfarenheten ådagalagt vållat mera avsevärda svårigheter i tillämpningen.

Kungl. Maj:ts förslag förutsätter i sammanhang med införande av kommunal inkomstskatt för inkomst av skogsbruk slopande av skogsaccisen. Saluvärdet av virke, som försäljes eller förädlas i egen rörelse, blir i stället beskattat såsom inkomst av fast egendom med tillämpning av de bestämmelser rörande avdrag vid inkomstberäkningen som förslagets 35 § innehåller. Samtidigt sänkes repartitionstalet för skogsvärde till hälften av repartitionstalet för jordbruksvärde. Härvid torde emellertid ha avsetts, att denna sänkning skall helt eller i varje fall till någon mera avsevärd del kompenseras av en uppskattning av skog till avsalu till jämnhöjd med dess marknadsvärde vid normal skötsel och under förutsättning av fortsatt skogsbruk. Då Kungl. Maj:ts förslag i fråga om grunderna för uppskattning av skogs värde icke godtagit vad såväl skogsmännen som kungl. kammarrätten i denna del hemställt, nämligen en uppskattning av skogens uthållighetsvärde, därvid man har att utgå från *skogsmarkens* värde såsom produktionsfaktor, men å andra sidan icke får anses avse en uppskattning av skogens värde vid omedelbar realisation, så fullständig som gällande skogslagstiftning ytterst medger, synes det, som om förslaget i nu förevarande del bygger på ett värde, i regel liggande *emellan* sistnämnda värde och ett s. k. uthållighetsvärde.

Redan den omständigheten, att förslagets bestämmelser om uppskattning av skogsvärde icke kunna erkännas vara klara och vägledande gör, att man med den taxeringsapparat, som står till buds, måste känna sig mycket oviss angående verkningarna av förslagets bestämmelser i denna del. Då vi med hänsyn till rådande synnerligen ovissa förhållanden och icke minst taxeringsorganisationens bristfälligheter funnit oss förhindrade att tillstyrka reformen i vad den ställer i utsikt en redan nästa år genomförd allmän fastighetstaxering enligt förslagets grunder,

och å andra sidan upptagit tanken att reducera inkomst av fast egendom med underlagen för fastighetsskatt, hava vi, fastän hittillsvarande repartitionstal för bidragsskyldighet på sistnämnda underlag, omfattande egendomens *hela* taxeringsvärde, av oss ansetts böra lämnas orubbat, funnit en provisorisk lagstiftning efter av oss angivna linjer förutsätta såsom oeftergivligt villkor, att skogsaccisen i sin nuvarande form *bibehålles*.

Då så är förhållandet, hava vi givetvis haft att taga ställning till frågan om och under vilken form avdrag bör tillgodonjutas för skogsaccis vid bestämmandet av den kommunala bidragsskyldigheten.

För närvarande går i fråga om den kommunala beskattningen skogsaccisen, vilken erläggas av *avverkaren*, i avdrag såsom omkostnad vid beräkningen av vinsten å *rörelse*, som av avverkaren bedrives, vare sig rörelsen består i virkeshandel eller träförädling.

Billigt lärer till en början vara, att compensation för skogsaccisen under någon form alltjämt bibehålles, men finna vi riktigare, att skogsaccis, även där avverkaren varit en annan än skogsägaren, kommer den sistnämnda ensam till godo, och detta under den form, att den *skatt* för kommunal inkomst av fast egendom, som kan bli skogsägaren påförd inom kommun, varinom avverkningen skett, avkortas, så långt skatten därtill förslår, med för honom uträknad skogsaccis. Man bör nämligen ihågkomma att, såsom också kommunalskattesakkunniga erinrat, skogsaccisen, även där den erlägges av annan än skogsägaren, dock i själva verket *bäres* av denne, eftersom avverkaren får antagas hava reducerat sitt inköpspris med beloppet av den skogsaccis han har att räkna med såsom en omkostnad för affären.

Den av oss sålunda ifrågasatta anordningen, vilken torde komma till uttryck i kommunallagarnas bestämmelser om uttaxering av skatt (debitering) och innebär bortfallande av nu medgiven rätt till avdrag för skogsaccis vid taxering av inkomst av näring, förutsätter i sin ordning ett förfarande i analogi med vad nu allmänligen tillämpas beträffande förväntade skatterestantier d. v. s., så att vid beräkningen av antalet skattekronor för kommunal inkomst en viss del räknas såsom ineffektiv. Då uttaxeringen av skogsaccis, vilken i regel sker med tillämpning av maximiprocenten, sker samtidigt med kommunens budgetbehandling, kan anordningen icke förväntas medföra några tekniska vanskligheter. Skulle inkomstskatten, beräknad utan avkortning för skogsaccisen, icke förslå till full compensation för den sistnämnda skatten eller icke alls medgiva någon avkortning, så att en del av accisen eller

hela accisen kvarstår okompenserad, innebär detta vid i övrigt lika förhållanden för kommunen icke i och för sig någon försämring i skatteavseende jämfört med nu bestående förhållanden. Skulle å andra sidan *efter* avdrag för skogsaccisen, kvarstå skatt för inkomst av fast egendom, innebär detta likaledes i och för sig ett ökat skattetillskott för kommunen, jämfört med vad nu gäller.

II. Näringsskatten.

Ifråga om denna skatteform, sådan den kommit till uttryck i Kungl. Maj:ts förslag, vilja vi erinra därom, att kammarrätten ansett sig icke kunna göra annat uttalande i saken, än att med taxeringsarbetets nuvarande organisation kammarrätten icke vågade förorda förslagens antagande. Vi finna oss emellertid kunna såsom ett provisorium tillstyrka införandet av en näringsskatt, byggd på det i näringsföretaget nedlagda kapitalet, vars storlek — såsom i motiveringen till Kungl. Maj:ts förslag i denna del framhålles — synes i regel bäst lämpa sig såsom mätare av det intresse, företaget har av kommunens inrättningar. Vad i övrigt å sid. 455 och 456 i det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet anförts, rörande det i näringen nedlagda kapitalet, synes oss giva stöd för, att detta med fördel kan, i varje fall under ett provisorium, enbart läggas till grund för en näringsskatt.

Beträffande förslaget att låta en på sätt förslaget stadgar beräknad s. k. meravkastning ingå som underlag för denna skatt, synes kommunen, som genom den kommunala inkomstskatten tillförsäkrats skatteintäkter för inkomst av näring, skäligen icke kunna göra anspråk på att meravkastningen skall läggas till grund jämväl vid beräkandet av närings-skattekapitalet.

Införandet i systemet av det s. k. arbetarkapitalet har motiverats därmed, att det i ett företag anställda antalet arbetare borde i förening med övriga underlag för näringsskattekapitalet anses utgöra en lämplig måttstock för företagets intresse av kommunens anstalter för samfärdsel, säkerhet, fattigvård m. m. Emellertid torde det icke kunna bestridas, att en sådan arbetarstam även tillför kommunen avsevärda inkomster. Hos kommunerna har i varje fall tidigare gjort sig gällande en påtaglig strävan att få stora anläggningar, t. ex. kasernbyggnader och storindustrier, förlagda inom sitt område, enär därigenom kommunen, förutom det allmänna ekonomiska uppsving sådana anläggningar alltid visat sig medföra, skulle vinna fördelar i beskattningsavseende. Med nuvarande

höga arbetsinkomster, vilka man bör äga rätt förvänta bliva av löntagarna och deras arbetsgivare för taxering riktigt uppgivna, böra de i större företag sysselsätta arbetarna komma att i icke ringa mån bidra till täckande av kommunens skattebehov.

Tillsvidare bör alltså enligt vår mening allenast det i näringen nedlagda kapitalet läggas till grund för näringsskatten. Med hänsyn till dels den starkt begränsade avdragsrätt, som Kungl. Maj:ts av oss i övrigt accepterade förslag angående beräkningen av näringskattepliktig förmögenhet stadgat i fråga om *skulder*, dels den omständigheten att i händelse av bifall till ett förslag i enlighet med vår motion näringskapitalet kommer att ingå utan reduktion, dels ock alldeles särskilt nu rådande förhållande med synnerligen höga anskaffningsvärden hava vi emellertid ansett oss icke kunna tillstyrka ett högre repartitionstal för näringens bidragsskyldighet under nu ifrågakarande form än 0.015 per skattekröna, motsvarande 1 1/2 procent å näringsskattekapitalet.

III. Den kommunala inkomstskatten.

Såsom en antaglig provisorisk anordning bör enligt vår mening den kommunala inkomstskatten, så vitt inkomsten härrör av fast egendom eller näring, utbyggas såsom en *garanterad* inkomstskatt, därvid garantin lämnas genom kommunens rätt att under *alla* förhållanden beskatta själva underlagen *oavsett* således utfallet av jordbruket, skogsbruket eller näringen eller av tillgodogörandet av annan fastighet. Däremot innebär den i regeringsförslaget antagna dubbelbeskattningen en orättvisa mot alla, som bliva föremål för objektsbeskattning, och kan följaktligen icke av oss godkännas. Med denna vår utgångspunkt överensstämmer, att underlagen för objektbeskattningen — resp. 6 procent å taxeringsvärdet av jordbruksfastighet, 5 procent å taxeringsvärdet av annan fastighet och 1 1/2 procent å näringsskattekapitalet — avgå såsom *särskilda* avdrag vid beräkningen av underlaget för inkomstskatten, dock allenast så långt inkomsten därtill förslår.

I övrigt anse vi oss kunna såsom innebärande påtagliga förbättringar, godtaga Kungl. Maj:ts förslag beträffande nu ifrågakarande beskattningsform allenast med följande avvikelser.

Enligt förslaget 28 § skall till inkomst av fast egendom räknas bl. a. *frälseränta*, samtidigt med att dennas kapitalvärde, av oss beräknat i enlighet med vad nu gäller, skall räknas såsom fast egendom. Med hänsyn till den ringa betydelse, denna form av avkastning från

fast egendom numera kan anses hava, och då vid bibehållande av frälseräntan såsom inkomst, beräkningen av underlaget för inkomstskatten skulle enligt vårt förslag ske med iakttagande av avdrag för frälseräntan, ha vi ansett med grunderna för vårt förslag mest förenligt att till undvikande av denna dubbelräkning icke upptaga frälseräntan såsom inkomst.

Under åberopande vidare av de skäl herrar Forssman och Bökelund i afgiven reservation, bilagd Kungl. Maj:ts förslag, anført till stöd för sitt särskilda yttrande över Kungl. Maj:ts förslag, i vad detsamma avser beskattningen av vinst å kooperativa föreningars verksamhet (sid. 637 och 638), få vi jämväl hemställa, att i fråga om den kommunala inkomstbeskattningen av kooperativa föreningar måtte lända till efterrättelse enahanda bestämmelser som nu gälla beträffande deras motsvarande skattskyldighet till staten.

Vid det förhållande att själva underlagen för kommunal fastighetsskatt och kommunal näringsskatt äro av oss avsedda att avgå vid inkomstberäkningen, komma givetvis till avdrag icke i betraktande jämväl erlagd *skatt* för fast egendom och näring, vilket vid avfattningen av det i motionen framlagda förslaget iakttagits.

I de *gemensamma bestämmelserna* ifrågasättes icke någon annan ändring än att där intagna stadganden om kommunal progressivskatt utgå.

Övergångsbestämmelserna hava kompletterats med hänsyn till de av oss föreslagna stadgandena om bibehållande i huvudsak av nu gällande bestämmelser om värdering av fast egendom, likasom det även varit av nöden att meddela övergångsbestämmelser beträffande hittills ej taxerade fastigheter. Då skogsaccisen av oss ansetts böra tillsvidare kvarstå, har övergångsbestämmelsen i Kungl. Maj:ts förslag i anledning av dess där förutsatta bortfallande, uteslutits.

Beträffande *särskilda anvisningar* har Kungl. Maj:ts förslag följts i sådana delar, som ansetts förenliga med grunderna för den av oss ifrågasatta provisoriska lagstiftningen, detta så mycket hellre, som anvisningarna i vissa av de delar som således kunnat av oss godtagas, synts oss innefatta allenast ett lagfästande av beskattningspraxis.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa

att riksdagen ville, med avslag å Kungl. Maj:ts proposition nr 191, antaga förslag till kommunalskattelag, av den lydelse härvid fogade bilaga utvisar.

Det torde ankomma på vederbörande utskott att i avseende å deklarationsformulär, taxeringslängder m. m. vidtaga de ändringar, som i händelse av bifall till förslaget påkallas.

Stockholm den 8 april 1920.

<i>Ernst Trygger.</i>	<i>Aaby Ericsson.</i>	<i>A. Wachtmeister.</i>
<i>G. Lagerbjelke.</i>	<i>Joh. Nilsson.</i>	<i>A. Antonsson.</i>
<i>Sam. Clason.</i>	<i>K. J. Gustafsson.</i>	<i>Herman Fleming.</i>
<i>J. P. Jespersen.</i>	<i>G. Sederholm.</i>	<i>J. W. Spens.</i>
<i>Joh. Jeansson.</i>	<i>E. A. Enhörning.</i>	<i>Th. Borell.</i>
<i>A. O. Frändén.</i>	<i>Ludvig Widell.</i>	<i>Gust. Barthelson.</i>
<i>K. J. Ekman,</i> <i>Jönköping.</i>	<i>P. M. Olsson.</i>	<i>Knut Heyman.</i>
<i>Carl Boberg.</i>	<i>J. B. Johansson.</i>	<i>Joh. Carlsson.</i>
<i>Herman Rogberg.</i>	<i>K. von Geijer.</i>	<i>E. v. Hofsten.</i>

Förslag till kommunalskattelag.

I kap.

Inledning.

1 §.

Med kommun förstås i denna lag socken, köping med egen kommunal förvaltning samt stad.

2 §.

1 mom. Allmän — — — nämligen fastighetsskatt, näringsskatt och kommunal inkomstskatt — — — förordning.

I vad mån — — — särskilt stadgat.

2 mom. = Kungl. Maj:ts förslag.

II kap.

Om fastighetsskatt.

3 §.

För all — — — varom i 4 och 11 § sägs — — — fastighetens värde.

2:a stycket = Kungl. Maj:ts förslag.

3:e » = Kungl. Maj:ts förslag.

4 §.

= 4 § Kungl. Maj:ts förslag.

5 §.

Fast egendom = 5 § Kungl. Maj:ts förslag — — — 4 § j) eller
11 § 2 mom. skall taxeras — — — stadgas.
Taxeringen verkställs — — — kalenderårs utgång.

6 §.

1 mom. Fast egendom skall uppskattas till det värde, egendomen haft vid nästföregående års utgång. Detta värde bestämmes med ledning av de om varje särskild egendoms storlek, beskaffenhet och avkastning inhämtade upplysningar samt erhållna uppgifter om areal och olika ägoslag samt arrende- eller hyresavgifter, köpeavhandlingar och värderingar för egendomens belåning eller försäkrande mot brandskada.

2 mom. Frälseräntas kapitalvärde uppskattas till tjugu gånger det belopp, vartill samma ränta efter nästföregående års markegång uppgått, så framt icke räntan, i enlighet med 14 § kungl. kungörelsen den 11 maj 1855, utgår efter medelmarkegångspris, i vilket fall detta senare bör läggas till grund för beräkandet av räntans belopp. Dock iakttages, att frälseräntas kapitalvärde alltid sättes i fulla hundratal kronor, så att möjligen överskjutande belopp icke beräknas.

3 mom. Det värde, vartill fast egendom blivit uppskattad, skall utan förnyad uppskattning bibehållas oförändrat tills nästa allmänna fastighetstaxering, därest icke under tiden mellan två på varandra följande allmänna fastighetstaxeringar sådana inträffade förhållanden, som i de härvid fogade särskilda anvisningarna närmare omförmälas, påkalla förändrad värdering.

7 §.

Vid uppskattning av fast egendoms värde skola särskilda värden, slutande å fulla hundratal kronor, utsättas:

a) å jordbruksfastighet:

för varje hemman och jordlägenhet eller, om hemmanet eller lägenheten består av två eller flera brukningsdelar eller avsöndring av jord därifrån ägt rum, för varje sådan brukningsdel (arrendegård, torp m. m.) eller jordavsöndring; samt

för varje skogsområde, vilket är att anse såsom en förvaltningsenhet samt varje vid skifte avsatt samfällighet, som står under särskild förvaltning, även om området eller samfälligheten består av flera fastigheter eller delar av fastigheter eller utgör allenast del av en fastighet;

b) å annan fastighet:

för tomt i stad, köping och därmed jämförlig ort;

för åbyggnad å sådan tomt;

för lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens huvudsakliga värde utgöres av åbyggnaden;

för byggnad, belägen på jordbruksfastighet, men icke avsedd för det därå drivna jordbruk eller dit hörande näring;
för fiske, som är i jordebok särskilt upptaget; samt
för frälseränta.

Tillhöra delar av samma fastighet olika administrativa områden
etc. = 6 § 1 mom. tredje stycket Kungl. Maj:ts förslag.

Nyttjas flera fastigheter gemensamt, skall varje fastighet åsättas det värde, som, med hänsyn till det förhandenvarande sambruket, å fastigheten belöper av det sammanlagda värdet av fastigheterna, betraktade såsom en enhet.

8 §.

Fast egendom taxeras inom den ort, där egendomen är belägen.

9 §.

= 11 § Kungl. Maj:ts förslag, dock att tredje stycket erhåller följande lydelse: »Skall vid egendom, som under a) eller c) omförmäles, skogens avkastning utöver husbehovet författningsenligt helt eller delvis tillkomma allmän fond eller inrättning, vilken icke är att anse såsom egendomens innehavare, åligger skattskyldigheten, så vitt angår en mot nämnda förmån svarande del av taxeringsvärdet, samma fond eller inrättning. Där i andra fall beträffande egendom, som innehaves med stadgad åborätt eller eljest med ständig eller ärftlig besittningsrätt, innehavaren på grund av denna sin rätt icke äger tillgodogöra sig nämnda avkastning, vare hans skattskyldighet därefter jämkad.»

10 §.

= 12 § Kungl. Maj:ts förslag.

11 §.

Därest värdet av byggnad eller med varandra sammanhörande byggnader, som äro uppförda å mark, för vilken byggnadsägaren icke är skattskyldig, understiger 500 kronor, skall taxeringsvärde ej åsättas byggnaden eller byggnaderna.

III kap.

Om näringsskatt.

12 §.

= 14 § Kungl. Maj:ts förslag. Paragrafhänvisningen ändras till 13 §.

13 §.

= 15 § Kungl. Maj:ts förslag.

14 §.

Näringsskatten utgår i förhållande till ett enligt nedan angivna regler efter storleken av den näringsskattepliktiga förmögenheten beräknat näringsskattekapital.

Näringsskattekapitalet beräknas särskilt för varje näringsföretag.

15 §.

= 17 § Kungl. Maj:ts förslag.

16 §.

= 18 § Kungl. Maj:ts förslag.

17 §.

= 19 § Kungl. Maj:ts förslag.

Nytt stycke: (motsv. 23 § 3 stycket Kungl. Maj:ts förslag).

Näringsskattekapitalet utföres i jämna hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal kronor bortfaller.

18 §.

= 24 § Kungl. Maj:ts förslag.

19 §.

= 25 § Kungl. Maj:ts förslag.

Paragrafhänvisningen i 1 stycket ändras till 32 §.

20 §.

Därest enligt bestämmelserna i 19 § eller i anvisningarna till etc.
— — — = 26 § Kungl. Maj:ts förslag — — — inom varje kommun

den del av näringsskattekapitalet, som motsvarar den i kommunen nedlagd anäringsskattepliktiga förmögenheten.

Vid uppdelning — — — = 26 § Kungl. Maj:ts förslag, andra stycket.

IV kap.

Om kommunal inkomstskatt.

21 §.

= 27 § Kungl. Maj:ts förslag.

22 §.

= 28 § Kungl. Maj:ts förslag, dock att frälseränta ej räknas såsom inkomst.

23 §.

= 29 § Kungl. Maj:ts förslag. Paragrafhänvisningen ändras till 12 §.

24 §.

= 30 § Kungl. Maj:ts förslag. Paragrafhänvisningarna ändras i B till 29 § och i C till 23 §.

25 §.

= 31 § Kungl. Maj:ts förslag.

Paragrafhänvisningen ändras till 29 §.

26 §.

= 32 § Kungl. Maj:ts förslag.

Paragrafhänvisningarna ändras i 1 mom. till 27 § och i 3 mom. till 28 §.

27 §.

= 33 § Kungl. Maj:ts förslag.

28 §.

= 34 § Kungl. Maj:ts förslag.

29 §.

1 mom. = 1 mom. i 35 § Kungl. Maj:ts förslag, med ändring av paragrafhänvisningen till 25 §, samt, med iakttagande därjämte att *dels* orden »fastighetsskatt och näringsskatt samt för» utgå, *dels ock* sista stycket erhåller samma lydelse som 11 § sista stycket av nu gällande förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt har.

2 mom. Vid uppskattning av inkomst av *fast egendom* och *näring* avräknas inom varje särskild kommun utöver avdragen enligt 1 mom., vad angår inkomst av fast egendom, 6 procent å taxeringsvärde av jordbruksfastighet och 5 procent å taxeringsvärde av annan fastighet samt, beträffande inkomst av näring 1 ½ procent å i näringen nedlagd närings-skattepliktig förmögenhet och 5 procent å i näringen använd annan fastighet.

3 mom. = 2 mom. Kungl. Maj:ts förslag, med ändrad paragrafhänvisning till 32 §.

4 mom. = 3 mom. Kungl. Maj:ts förslag med ändrad hänvisning till 3 mom, i stället för 2 mom. och paragrafhänvisning till 32 §.

5 mom. = 4 mom. Kungl. Maj:ts förslag, med ändrad hänvisning till 4 mom.

6 mom. Uppkommer vid tillämpning av avdraget enligt 2 mom. underskott å inkomstkällan fast egendom eller näring, kommer sådant underskott ej i betraktande till avdrag enligt bestämmelserna i 3, 4 och 5 mom.

7 mom. = 5 mom. Kungl. Maj:ts förslag.

8 mom. = 6 mom. Kungl. Maj:ts förslag.

30 §.

= 36 § Kungl. Maj:ts förslag, dock att stycket under c) inledes med »samt» och att stycket under d) jämte förbindelseordet »samt» utgår.

31 §.

= 37 § Kungl. Maj:ts förslag. Paragrafhänvisningarna i 2 mom. ändras till 18 § och 32 §.

32 §.

= 38 § Kungl. Maj:ts förslag. Hänvisningen till paragraf och moment ändras till 31 § 3 mom.

33 §.

= 39 § Kungl. Maj:ts förslag. Hänvisningarna till paragraf och moment ändras till 29 § 4 mom.

34 §.

= 40 § Kungl. Maj:ts förslag. Paragrafhänvisningen ändras till 29 §.

35 §.

= 41 § Kungl. Maj:ts förslag.

36 §.

= 42 § Kungl. Maj:ts förslag.

37 §.

= 43 § Kungl. Maj:ts förslag.

38 §.

= 44 § Kungl. Maj:ts förslag.

V kap.

Gemensamma bestämmelser.

39 §.

Har någon etc. — — — = 49 § Kungl. Maj:ts förslag — — — beskattning. Den skattskyldige skall därefter påföras skatt med den skatteprocent, efter vilken skatt skall utgöras för andra samtidigt taxerade beskattningsföremål av enahanda slag.

Taxering till efterbeskattning etc. = 2 stycket Kungl. Maj:ts förslag.

40 §.

= 50 § Kungl. Maj:ts förslag, med uteslutande i bägge mom. av orden »och kommunal progressivskatt», där de förekomma.

41 §.

= 51 § Kungl. Maj:ts förslag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1921, dock

att allmän fastighetstaxering ej skall ske förr än 1923; skolande vad angår fast egendom, för vilken enligt bevillningsförordningen fastighetsbevillning skolat erläggas, eller som, fastän bevillningsfri, varit underkastad kommunal eller därmed jämförlig bidragsskyldighet efter taxeringsvärde, till dess — utom i fall som i 6 § 3 mom. sägs — gälla 1918 års taxeringsvärden eller de värden, som må hava åren 1919 och 1920 åsatts enligt då gällande bestämmelser om rätt till ändring i värde åsatt vid allmän fastighetstaxering,

att taxeringsvärde, som enligt denna lag åsättes fast egendom, för vilken enligt bevillningsförordningen fastighetsbevillning icke skolat erläggas, och som ej heller varit underkastad kommunal eller därmed jämförlig bidragsskyldighet efter taxeringsvärde, skall lämnas oförändrat tills allmänna fastighetstaxeringen år 1923, så framt ej beträffande egendomen sådana ändrade förhållanden dessförinnan inträffa, som i 6 § 3 mom. avses, skolande vid sålunda företagen omtaxering avseende fästas, icke vid sådan ändring i fast egendoms värde, som på grund av förskjutningar i det allmänna prisläget må hava inträffat efter år 1921, utan endast vid de förhållanden, som föranlett omtaxeringen eller eljest hava avseende särskilt å egendomen,

att vad i 3 § tredje stycket är stadgat icke skall träda i kraft förrän vid allmänna fastighetstaxeringen år 1923,

att, där vid lagens ikraftträdande etc. = övergångsbestämmelse i första stycket Kungl. Maj:ts förslag, samt

att, där någon, sedan denna lag trätt i kraft etc. = övergångsbestämmelsen i tredje stycket Kungl. Maj:ts förslag, med ändring av paragrafhänvisningen till 39 §.

Särskilda anvisningar.

II kap.

Vid 4 §.

= anvisningar till samma § i Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 6 §.

= 1 § anvisningarna till bevillningsförordningen med utelämnande under 1:o) av orden: »med undantag av bevillningen».

I stället för 2 § i de nuvarande anvisningarna första, andra och tredje styckena tillfogas här såsom anvisningar bestämmelserna i 10 § 2 mom. Kungl. Maj:ts förslag.

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 3 saml. 113 häft. (Nr 271—281.)

Såsom *sista* stycke införes *sista* stycket i 2 § anvisningarna vid bevillningsförordningen med iakttagande av att *sista* punkten erhåller följande ändrade lydelse: »Likaså skall endast i nämnda kolumn införas det i fall, som i 11 § sägs, uppskattade värdet.

Vid 7 §.

Därest vid skifte undantagen samfällighet etc. = anvisningar vid 6 § i Kungl. Maj:ts förslag, tredje stycket.

Med område, varom i 7 § 2 stycket sägs, avses stad etc. = anvisningar vid 6 § Kungl. Maj:ts förslag, fjärde stycket.

Såsom särskild taxeringsenhet skall etc. = anvisningar vid 6 § Kungl. Maj:ts förslag, sjätte och sjunde styckena, med utelämnande i sistnämnda stycke av hänvisningen inom parentes.

Till jordbruk hänföres etc. = anvisningar vid 8 § Kungl. Maj:ts förslag, första stycket.

Till jordbrukets *binäringar* skola räknas etc. = anvisningar vid 8 § Kungl. Maj:ts förslag, andra stycket.

Till jordbrukets *binäringar* skola vidare räknas etc. = anvisningar vid 8 § Kungl. Maj:ts förslag, tredje stycket.

III kap.

Vid 12 §.

= anvisningar vid 14 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 13 §.

= anvisningar vid 15 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 14 §.

= anvisningar vid 16 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 15 §.

= anvisningar vid 17 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 16 §.

= anvisningar vid 18 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 17 §.

= anvisningar vid 19 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 19 §.

= anvisningar vid 25 § Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 20 §.

= *första* stycket av anvisningar vid 26 § Kungl. Maj:ts förslag, med ändrad paragrafhänvisning till 15 § 2 mom.

= *andra* stycket av anvisningar vid 26 § Kungl. Maj:ts förslag, utom sista punkten.

= *tredje* stycket av anvisningar vid 26 § Kungl. Maj:ts förslag, utom sista punkten.

Rörande nedan nämnda slag av rörelse skola följande föreskrifter lända till efterrättelse:

= anvisningar vid 26 § Kungl. Maj:ts förslag i motsvarande delar.

IV kap.

Inledningsstycket lika med Kungl. Maj:ts förslag.

Vid 29 §.

= anvisningar vid 35 § Kungl. Maj:ts förslag, vad angår andra stycket med ändrade paragraf- och momenthänvisningar.

Vid 31 §.

Åger eller brukar — — — — = anvisningar vid 37 § första stycket Kungl. Maj:ts förslag — — — — efter det förhållande, vari fastigheternas taxeringsvärden belöpa å de särskilda kommunerna.

När inkomst — — — — = anvisningar vid 37 § Kungl. Maj:ts förslag, andra stycket.

Avser — — — — = anvisningar vid 37 § Kungl. Maj:ts förslag, tredje stycket.

Vid fastställande — — — — = anvisningar vid 37 § Kungl. Maj:ts förslag, fjärde stycket.

Finnes i kommun — — — — = anvisningar vid 37 § Kungl. Maj:ts förslag, femte stycket.

Exempel: = anvisningar i Kungl. Maj:ts förslag med följande tillägg: »Från sålunda beräknade belopp sker därefter inom varje särskild kommun avdrag för 1 1/2 procent å därinom uppskattat närings-skattekapital samt 5 procent å taxeringsvärdet av i näringen använd, inom kommunen belägen annan fastighet».

I övrigt = anvisningar vid 37 § Kungl. Maj:ts förslag med ändrade paragrafhänvisningar.

Vid 36 §.

= anvisningar vid 42 § Kungl. Maj:ts förslag, med ändring av paragrafhänvisningen i sista stycket.

V kap.

Vid 39 §.

= anvisningar vid 49 § Kungl. Maj:ts förslag, med ändring av paragrafhänvisningen.
